

A  ı k k a r a

Hayâlı, kayalı, hakka dayalı dergi

↻Neyzen Tevfik↻Mustafa Sade↻M. Nihat Malkoç↻Mevlüt Yavuz
↻Tacettin Şimşek↻Mehmet Pektaş↻Osman Gazi Turaç↻Metin Mert
↻Halit Yıldırım↻Ramazan Demirtaş↻Kenan Yavuzarslan
↻Muhammet Baran Aslan↻Yasin Şen↻Salman Kapanoğlu
↻Mehmet Alu↻Ali Kemal Yiğit↻Fatih Kandemir↻Zekeriya akabey

47. Sayı Ocak 2022

❖ Neyzen Tevfik

Anladın mı?

Hicran destanını kendinden oku,
Mecnun'dan duyup da rivayet etme.
Aşkın Leyla'sını gördünse söyle,
Söz temsili bulup hikâyet etme.

Yüz bin Leyla doğar âlemde her gün,
Senin aradığın zevk, sefa düğün,
Tutacağın işi önceden düşün;
Daha ilk adımda nedâmet etme.

Sevdanın oduna pek güvenilmez,
Tutuşursan eğer kolay sönülmez,
Bu yolun hükmüdür geri dönülmez,
Canına kıymazsan seyahat etme.

İyi bak kabına, olmasın delik,
Boşuna taşırsın gider gündelik,
Anında olmalı ettiğin iyilik,
Âlem duysun diye inayet etme.

Kâbe'den maksadın varmaktır yâra,
Kör gibi tapınma kara duvara,
Hızır'ı ararsan kendinde ara,
Bulamadım diye rezalet etme.

Muhabbet herkesin aklını çelmez,
Gönül virânesi kolay düzelmez,
Âlemden çekinme bir zarar gelmez,
Sen kendi kendine hıyanet etme.

Şen şatır gönlüne hicran dolmasın,
Gençliğin gülşeni gamla solmasın,
Neyzen gibi aklın yârda olmasın,
Özründen çok büyük kabahat etme.

❖ Mustafa Sade

Neyzence

Kime sorduysam seni uzaklaştı yanımdan
Ya hayırlı bir şey de yahut da sus dediler.
Müstesna birisiymiş bildiğim tüm tanımdan
Adını andım diye öteye kus dediler.

Yüzünü görenlerin tükenmezmiş kederi
Dünyaya geldi diye erken göçmüş pederi
O ki ana rahmine düştüğü günden beri
Ay buluta gizlenir, güneş meyus dediler.

Dediler çamur gibi nursuz demek az gelir
Tükürsen şükür diyor arsız demek az gelir
Öyle bir vurguncu ki hırsız demek az gelir
Zikri yalan iftira, fikri makûs dediler.

Kimisi hünerinin hepsini sayamadı
Kimisi ne yapsam da bir yere koyamadı
Hele bir grup var ki övmeye doyamadı
Kaliteli namussuz, iyi deyyus dediler.

En son görenler dedi bir sürüye katılmış
Her yalakta sulanıp her kemiğe atılmış
Yalnızca aklı değil ruhu bile satılmış
Her türlü şerefsizlik ona mahsus dediler.

Memleket için asla olmamış bir gayesi
Konumunu yadırgar yükseklerde payesi
Eriştiği alçaklık en büyük sermayesi
Zübüğün ibanına yağar bonus dediler.

Ne yapsam bilemedim, aradım durdum seni
Bu kadar çirkeflikle yaşatmaz yurdum seni
Karakolları gezdim âmirden sordum seni
Muhterem beyefendi şimdi mebus dediler.

A ş k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı ❖ Tayyib Almaca **Yönetmen** ❖ Mehmet Pektaş

Set Amiri ❖ Halit Yıldırım **Afiş** ❖ Mustafa Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

47. Sayı Ocak 2022 ISSN-0106417 (edergi)

❖ M. Nihat Malkoç

Gördüklerimiz

Helâl haram gözetmeden
Bir verip bin alan gördük
Kılıfına uydurup da
Devlet malı çalan gördük

Sûret-i hak kisvesinde
Her sözünde yalan gördük
Kapı varken bacamızdan
Destursuzca dalan gördük

İnsan olma yarışında
Yarı yolda kalan gördük
Mazlumları insafsızca
Dertten derde salan gördük

Milletini vicdansızca
Kaz misali yolan gördük
Yurt üstüne kurgulanmış
Nice hain plan gördük

Ne bulursa çalıp çırpan
Gün ortası talan gördük
Bu manzara karşısında
Kel başını yolan gördük

Kusurunu örtbas edip
Mazeretler bulan gördük
Acılara duçar olup
Gözü yaşla dolan gördük

İnsan sandık, merkep çıktı
Üzerinde palan gördük
Dil yerine şom ağzında
Zehir saçan yılan gördük

❖ Mevlüt Yavuz

Hâkim Bey

Ruhsatsız aşkıma, yıkım kararı
Verilmiş, infazı durdur Hâkim Bey
Kendimden gayriya, yoktur zararı
Kime istiyorsan, sordur Hâkim Bey

Bu dünya herkese, yeter artar da
Sadece bana mı dardır hâkim bey?
Gariban illa ki göze batır da
Güçlünün etrafı 'sur'dur Hâkim Bey

Ne arkamız vardır, ne vekilimiz
Ancak Mevla bize 'yâr'dır Hâkim Bey
Sen de anlamazsan, eğer hâlimiz
Vallahi işimiz zordur Hâkim Bey

Yok mudur verilmiş, emsal bir karar
Bulunur mutlaka vardır Hâkim Bey
Aşkima hariçten, gelmesin zarar
Etrafına duvar ördür Hâkim Bey

Sırtımdan çıkanı, şebeke suyu
Zannetme billahi terdir Hâkim Bey
Burada bitmezse sen bu davayı
İstersen Lahey'de gördür Hâkim Bey

❖ Tacettin Şimşek

Boyu Boyuma

Boyum 1.65. Bundan şikâyetçi miyim? Hayır! Kendimi yokluyorum. Kompleksim çok ama bu konuda kompleksim yok.

Uzun boy iyidir tabii. Ne yalan söyleyeyim, ampul değiştirirken; kitaplığın en üst rafına, dolabın üstüne uzanırken “Allah’ım, beş santim daha olsaydı n’olurdu?” derim ama o kadar. “Devede de boy var ama eşeğin ardından gider.” gibi kıskançlık kokan uyduruk atasözlerine de itibar etmem.

Annemin bir özlü sözü vardır: “Boyunu gördüm yüz koyun veresim geldi, huyunu gördüm tez koyuveresim geldi.” diye.

Evet, uzun boy iyidir ama söyler misiniz, boy hikâye yazıyor mu, şarkı söylüyor mu, resim yapıyor mu, tiyatrodan oynuyor mu? Bütün bu saydıklarımı yapanlar hep uzun boylu mu? Değil. Övünmek gibi olsun, ben hepsini yapabiliyorum.

Kabul ediyorum, uzun boy ayrıcalıktır. Eskiler sevgilinin boyunu boşuna serviye benzetmemişler. Şunu da biliyorum, burada eksiği olanların orada fazlası olacak. Yani burada uzun boyluyum diye insanlara tepeden bakanların öbür tarafta bizim boyumuzda olmayacakları ne malum?

Lise yıllarında Edith Piaf’ı çok dinlerdim. La vie en Rose... Je ne regrette rien... Kulak tırmalayan r’leriyle buğulu sesi hâlâ kulaklarımdadır. Boşuna değilmiş. Boyu boyuma en uyan oymuş; 1.47 cm.

Eskiden beri Nicole Kidman’a hayranlığım vardır. Far and Away (Uzak Ufuklar) filmini seyrettiğimden beri bu böyle. O benim dünyamda hep Shannon olarak kaldı.

Ama yan yana geldiğimizi düşünün. 1.80 boy! Bir de 10 cm yüksek topuk giydi mi tut kelin perçeminden. (Buradaki kel ben oluyorum.) Hey, yukarıda havalar nasıl? İşin yoksa 30 cm tahta bacak üstünde yürü!

Benim boyuma tıpatıp uyan bir efsane var dünyada sinemasında: Charlie Chaplin. Namıdiğer Şarlo. Oyuncu, yazar, besteci, yönetmen, komedyen... İngiliz oyuncu Daniel Radcliffe, yani Harry Potter de bizim mahalleden. Galiba en gencimiz o.

Aradım taradım, koca Hollywood’da boyu boyuma bir erkek iki kadın oyuncu bulabildim: Erkek, Michael J. Fox, 1.63 cm. Kadınlardan biri Liz Taylor, diğeri Natalie Wood. İkisi de 1.57 cm. Natalie’ye zaten sırlıslıkla âşığım. Yahu, bir kadın

bu kadar mı güzel güler? Ha, unutmadan, Natalie’ye ne kadar âşıksam Robert’a da o kadar hınçlıyım. Hani elime geçse bir kaşık suda boğar mıyım, emin değilim. Elllerinde Natalie’nin kanı var. Kim ne derse desin, bence katil o. Natalie’yi denize o itti. Bunu bilir, bunu söylerim.

Liz’in menekşe gözlerine de vurgunum ama söyleyemem. Richard’dan korkarım.

Shakira 1.50, Lady Gaga 1.51, Madonna 1.58... Onların da boyu boyuma... Ama tipim degiller.

Maradona, Arjantin’in futbol cambazı. Brezilyalı Pele’den sonraki en büyük isim. Boyu 1.65. Futbolun boyu boyuma uyanı da o.

Napolyon var bir de. Koca Fransa İmparatoru.

Diyelim ki Spielberg, Napolyon’la ilgili film çekecek? Napolyon rolünde kimi oynatacak? Brad Pitt’i değil herhâlde. Brad’in boyu 1.80.

Kör ölür badem gözlü olur, kel ölür sırma saçlı olur. Peki, buna ne diyecekler? Napolyon öldü boyu uzadı. Hayattaki hâli yıkanıp çekmiş hâliydi. Herhâlde doğumdan sonraki ilk yıkanmada çekmişti. Banyoyu pek sevmezmiş majesteleri.

Yok, efendim, ben film yapıyorum, bu da benim Napolyon’um deyip tarihî gerçekleri çarpıtamazsınız.

Spielberg akıllılık etti; Michael J. Fox’u oynattı. Napolyon 1.57, Fox 1.63 cm. Yakıştı mı? Yakıştı. 6 santimin lafı olmaz. Huyu huyuna uyar mı bilmiyorum ama boyu boyuna uydu. Yakışanı buydu. Akıl var, izan var, canım.

Bizden bir örnek vereyim. Müslüm filminde kim oynadı? Timuçin. Müslüm’ün boyu kaç? 1.78. Timuçin’in boyu kaç? 1.89. Bak, bu olur işte. 11 santim fark, kamerayla kapanır.

Bizden boyu boyuma uyanlardan birkaç isim söylesem fena olmaz. Kadınlardan Adile Naşit 1.49, Yonca 1.54, Sezen, Sertap ve Nil 1.55, Yıldız, Hazal, Vildan, Şebnem 1.58, Bedia Akartürk 1.59, Belkıs Akkale 1.60; erkeklerden Güven Kıraç 1.65...

“Cep herkülü” lakaplı Naim Süleymanoğlu 1.47, “Dinamo” lakaplı Halil Mutlu 1.50. Onlar da bizden.

Görüldüğü gibi hiç de yalnız değilim.

Bakın, ne diyeceğim? Sözü asıl getirmek istediğim yer orası.

Bir kıza talip oldum. Şöyle böyle benim boylarımda.

“Ben uzun boylu birini istiyorum.” dedi. “Senin gibi bir hobbitle yapamam.”

Tutamadım kendimi.

“Ne kadar olsaydım küçük bir şansım olurdu?”

“1.80, o da alt limit.”

Kıza bak, dedim içimden, limitle, integralle koca bulmaya çalışıyor. Sen basit kesirlerde toplama işleminden sınıfta kalırsın. Kime kavalyle olmaya çalışıyorsun? Aklını başına devşir! Sayıyla kendine gel!

“Lisede matematiğin nasıldı senin?” diye sordum.

“Ne alaka?” dedi.

“Ne bileyim?” dedim. “Evlenme konusunda bile limiti, integrali kullandığına göre, trigonometri de bilirsin sen, türev de...”

“N’oldu beyzade?” dedi. “Zoruna mı gitti?”

Haydaaa! Üslup değişti birden. Bu ne şimdi?

“Kızım, ben doktorum, doktor!” deyiverdim.

“Ee, n’olmuş, doktorsan?”

Yok, bu kıza sökmüyor, abi.

Oysa doktorum diye nasıl da şişiniyordum. Ne bileyim, bazı kadınlar “Beni ne doktorlar, ne mühendisler istedi de...” demiyorlar mıydı? Ben de doktordum işte. Henüz pratisyendim ama bunun ne önemi vardı? TUS için deli gibi çalışıyordum. Yarın, öbür gün uzman olacaktım.

Neme lazım, kız fena bozdu fiyakamı. Karizmamı yerle bir etti. Zannediyordum ki “Vay doktormuş. Kızım sen kadir gecesi mi doğdun? Öyleyse boy bos da neymiş?” deyip boynuma sarılacak. Ya işte böyle silkelerler adamı.

Bu kız var ya bu kız, bana acayip bir ders verdi.

Densizliğimden dolayı özür diledim.

“Allah gönlüne göre versin.” deyip ayrıldım.

Ne yalan söyleyeyim “hobbit” lafı biraz ağırım gitti. Gerçi sağ olsun, lütfetti de “hobbit” dedi. “Pigme” de diyebilirdi, “lilliput” da. Pamuk prensesin yedi cücesinden biri olarak görülmek de vardı. Buna da şükür.

Al sana bir merak konusu: Yedi cüceden biri olsaydım acaba hangisi olurdu? Hanımefendi beni hangi sığata layık görürdü?

Yalnız boyu boyuma değil, huyu da huyuma uyan hangisi olurdu?

Çok merak ediyorum.

Osman Gazi Turaç

Bakan’ım

Kümeşte ne tavuk ne horoz öter
Sabahın köründe okula gider
Her derste uykusu gözünde tüter
Çocuklar köleye döndü Bakan’ım

Ne okurlar ne yazarlar çizerler
Hangi aklın çarşısında gezerler
Korkuyorum canlarından bezerler
Devir nerden nere döndü Bakan’ım

Sabah yedi akşam dokuz çalışır
Boş vaktinde test çözmeye alışır
Eli titrer ayakları dolaşır
Dolap beygirine döndü Bakan’ım

Sırtındaki yükü eşek zor taşır
Anası her gece sırtını kaşır
Kitap okumaktan gözü kamaşır
Gözlüğü merceğe döndü Bakan’ım

Robot gibi gezer evin içinde
Yeni sistem ithal edek Maçın’de
Artık bir boşlukta yaşar içinde
Nice Ayşe, Fatma, Döndü Bakan’ım

Öğretmen dışarda özel ders verdi
Hem okul hem etüt gerdikçe gerdi
Boyunu aşınca Hartlap’ın derdi
Fıttırdı kendine döndü Bakan’ım

Tatil Hayallerine Çığ Düştü

Açikkara'nın 45. bölümü yine ekranların tozunu beni aldı bir düşünce "Şimdiye kadar hiç izin kullanmadım. Hoş, izin kullan diyen de olmadı. Şimdilik bir tatil planım da yok ama hesabı bilmekte fayda var." Aldım elime kâğıdı kalemi. Hesabın içinden çıkılacak gibi değil. En iyisi patronu aramak diye düşündüm. Telefonun tuşlarına dokundum. Hoş beşten sonra konuya girdim:

"Patron, benim kaç aylık iznim birikti?" Tayyib ağabey:

"Dur bir deftere bakalım. Yanlışlık olmasın." dedi. Olacak ya defter de önünde açılmış.

"Kardeş, sen bizim diziye ikinci gösterimde başlamışsın. Bilirsin bizim dizi, hep bir ay erken hazırlanır. Yani sen iki ay gecikmeli gelmişsin zaten. Bu da demek oluyor ki birer aydan iki senelik izni peşin kullanmışsın."

"Hayda, ya üçüncü sene?"

"Kardeş, burası devlet dairesi değil, izin devretmez. Üçüncü seneyi kullanmamışsın düyuna kalmış."

"Ne kaldı geriye?"

"Dördüncü seneki iznin duruyor. Şimdi Kasımın sonundayız. Yıl bitmeden bu izni kullandın kullandın, yoksa bu da düyuna kalır." dedi.

"Yahu patron bu nasıl hesap? Az daha zorlasan bizi borçlu çıkaracaksın." dedim.

"Valla kardeş, bizim sistem böyle. En başta iki ay geç gelirken düşünecektin. İşine gelirse." dedi.

Ben bir iki yutkundum. Zorlamanın anlamı yok:

"İyi akşamlar." deyip telefonu kapattım.

Telefonu kapattım kapatmasına ama bu izin mevzuu içime büyüdü. İki satır yazı yazıp gördüğüm lüzum üzerine şu vazifeden affımı isteyeyim, dedim. Evin içinde çizgisiz kâğıt ararken telefonum çalmaya başladı. Patron arıyordu.

Herhalde, patron bir hesap daha yaptı bizim bu seneki izni de yaktı diye düşündüm. Yanılmışım. Sesi önceki görüşmenin aksine gayet yumuşak:

"Mehmetçiğim düşündüm de senin çok hakkın geçti. Bu seneki iznin yanmadan seni bir tatile çıkaralım, masraflarını Açikkara Medya olarak biz karşılayalım. Git biraz kafanı dinle." dedi. Tayyib ağabey, medya patronluğuna benim doğdum sene başlamış, bu işlerde yaşım kadar tecrübesi var, istifa edeceğimi anlamış olsa gerek. Ben bu haberi duyunca oturduğum yerden oynamaya başladım.

"Nereye göndereceksiniz beni?" dedim.

"Kardeş, yurtdışına yollasak ortalık virüsten kı-

rılıyor. Deniz kenarına yollasak mevsim kış, bir şey anlamazsın. En iyisi seni Palandöken Koyak Merkezi'ne gönderelim. Bir sonraki bölümde yeni fikirlerle yönetmen koltuğuna oturursun" dedi. Telefonu kapattı. İçimden: "Ara sıra istifa dilekçesinin ucunu göstermek lazım demek ki." dedim.

Tatil hayalleri ile yattığım yataktan sabah kamyon kornası ile fırladım. Terbiyesiz herif sanki kulağımın dibinde çalıyordu kornayı. Şu adama iki çift laf söyleyeyim diyerek pencereye koştum. O esnada cama çat diye bir taş geldi. Baktım, sokakta kırmızı bir doğan görünümüne şahin, başında da gençten bir oğlan. Saçlarını denizli horozunun ibiği gibi havaya kaldırmış, yüzünde ince sakal, gözünde güneş gözlüğü... Kornaya bastığı, cama taş attığı yetmez gibi bir de ısıklık çalmaya başladı. Tüm sokak sakinleri pencereye döküldü. Arabanın başındaki kendisine tepki gösteren komşulara da "Ne ver lan! Uyumayın kardeşim. Bana ne! İn sıkıysa aşağı" gibi karşılıklar veriyor.

Bu sırada bizim komşu namıdiğer Deli Bayram, balkona çıktığı gibi şoföre galiz küfürler saydırma-ya başladı. Hızını alamayınca balkondaki saksıları aşağı fırlattı. Saksılar, pat diye arabanın sağına soluna düşüyor. Bayram'ı karısıyla çocukları tutmasa balkondan kendini de atacak. Bir bacağını balkon korkuluğundan atmış bile. Oğlan, korkup arabayı kaçıracağı yerde şoför koltuğunun oradan bir beysbol sopası çıkarıp Bayram'a doğru sallamaya başladı. Bayram, balkondan bağıriyor, oğlan aşağıdan... Benim sesimi duymuyorlar bile. Bir ara sesleri kesilince beni duydular:

"Kardeşim sabah sabah ne bu!" dedim. Oğlan:

"Hadi baba ya ağaç oldum burada." dedi.

"Beni mi bekliyorsun sen?" dedim.

"Hee! Açikkara'dan yolladılar beni. Palandöken'e gidecek olan sen değil misin?" dedi. Birkaç saat sonra gel, hazır değilim, dediysem de oğlan laftan anlayacak gibi değildi.

"Ohoo baba senin keyfini bekleyemem! Geliyor-san gel. Gelmiyorsan gidiyorum." dedi. Valizime birkaç parça eşya koyup aşağı inmek zorunda kaldım. Arabanın helezonları kesik, Bir de ön tampo- na karlık, yanlara marşpiyel takılmış altı yere değdi degecek. Janlar çelik, lastikler ince yanaklı, camlar filmli. Arka cama da yazmış: "Sadece camlar değil hayatımız film."

Oğlan gaza basıp arabayı bağırttırıyordu. Abart egzoz mu neyse mübarek egzoz değil, roketatar ba-

taryası... Sokakta uyanmayanlar da uyandı.

Arabaya bindim. İçerisi renkli led ışıklarla eylenece merkezi gibiydi. Oğlan, tekerleri cayırdatarak arabayı kaldırdı. Arkamızda bir duman bulutu kaldı. Sokaktan dönerken el frenini çekti, arabanın arkası savruldu gitti. Tekrar direksiyonu toplayıp gaza kökledi.

“Aman kardeşim biraz yavaş.” dedim.

“Bu yol başka türlü bitmez muro!” dedi.

Ben kapı kolçağına yapışıp içimden âyetü'l-kürsi okumaya başladım. Oğlanın kural kaide taktığı yok; ne kırmızı ışık dinliyor ne yol hakkı... Kazasız belasız şehrin çıkışına geldik. Önümüzde araçlar olduğu için Doğa Koleji'nin oradaki ışıklarda durmak zorunda kaldı. Kapıyı açıp kaçmayı bile düşündüm. O ara yanımıza başka bir Tofaşçı durdu. Birbirleriyle göz ucuyla bakiştılar. Kızılderililerin dumanla haberleştğini bilirdim de Tofaşçıların egzozlarla anlaştığını ilk defa gördüm. Bir bizimki bağırttı arabayı bir öbürü... Arkasından bizimki iki defa bağırttı. Diğer bir... Sonra diğeri bir uzun bir kısa bağırttı. Bizimki bir uzun bir kısa bir uzun...

İkisi de aynı anda viteslere yapışıp direksiyona eğildiler. Yeşil ışığın yanmasıyla birlikte bizim lastikler cayırdadı. Arkamızda bir kara duman bırakarak hareket ettik. Yanımızdaki Tofaş da aynı şekilde kalktı. Trafığe aldırmadan yarışa başladılar. Bazı araçların sağından bazılarının solundan geçtik. Hızımız 170'e dayandı. Ben âyetü'l-kürsiyi yarıda kesip şehadet getirmeye başladım. Eğirdir'e kadar Allah'ın bir mucizesi olarak sağ salim vardık. Neyse ki diğer Tofaş orada kayboldu.

Oğlan, birine daha bulaşmasın diye onu lafa tutayım, dedim.

“Benim adım Mehmet, seninki neydi?” dedim.

“İbo.” dedi.

“Araban da çok güzelmış İbo.” dedim.

“Muro, araba benim tek sevgilim, bunu günde iki defa yıkarım. 200.000 verdiler vermedim. Bu arabadaki sadece ses sistemi 25.000 lira. Sub, anfi, hoparlörler, type hepsi Pioneer baba. Gerisini saymıyorum bile.” dedi.

“Yapma be! Bir müzik aç da dinleyelim o zaman.” dedim. Demez olaydım, dijital ekrana dokundu, cıstak cıstak bir müzik açtı. Arabanın camları zangır zangır titremeye başladı. Müzik sanki oğlanın içinden geçiyor gibi. Cıstak cıstak dedikçe oğlan da cıstak cıstak ediyor.”

“Kapat şunu!” diye bağıriyorum ama kim dinler? Yeşilköy'e yaklaşırken göl kenarındaki restorana döndü.

“Şurada bir çorba içelim, hem de bir su dökelim.” dedi. Benim canıma minnet, kendimi ara-

badan attım. Oğlan çorbasını hızlıca içip dışarıya arabasının başına gitti. Bir sigara telleyip arabanın sağını solunu okşadı. Ben de onu bekletmeyeyim diye çorbamı hızlıca içip kapıya yöneldim. Kasadaki adam, tam kapıdan çıkacakken “hop” dedi. Çorba parasını istiyordu. Ben tüm masrafları Açikkara karşılayacak sanıp boş bulunmuştum. Hem oğlanın hem de kendimin çorba parasını ödediğim gibi oğlanın market tarafından aldığı sigarayı da ödemek zorunda kaldım. Üç kuruşun lafını etmek olmaz. Düştük yeniden yola. Oğlan sigarayı beleş buldu ya birini söndürmeden ötekini yakıyor. İçerisi duman doldu, göz gözü görmüyor. Ben de sigara kokusuna hiç gelemem. Sigara içilen yerde beş dakika dursam gider üstümü başımı değiştiririm. Camı açacak oluyorum, oğlan ellettirmiyor.

Şarkıkaraağaç'ı geçip Konya yoluna düştük. Derken bizim araba teklemeye başladı. Oğlan:

“Galiba gaz bitiyor.” dedi.

“Oğlum hiç bakmadın mı göstergeye?” dedim.

“Gösterge bozuk.” dedi. Araba tak kaldı.

“Benzin de mi yok?” dedim. Yokmuş. Kolları sıvadık. İkına sıkıla on metre ancak götürebildik. Kan ter içinde kaldık.

“İbo bu iş ittirmeyle olmayacak. Şuradan geçen arabalara el kaldır. Git benzin al gel.” dedim. İbo:

“Valla bende 20 lira para var. Başka bir şey yok. Sen git.” dedi.

“Ulan hani masrafları Açikkara karşılayacaktı.” dedim. Oğlan “bilmem” dercesine omuzlarını kaldırıp ellerini açtı. Gönül dedi, atla bir otobüse evi bul. Tatilinin de izninin de...

Neyse yoldan geçen arabalara el kaldırdım. Karşı yönden gelen bir kamyon durdu. Adam, sağ olsun beni bir benzinlikte indirdi. Pompacı:

“Bizde boş şişe yok.” dedi.

“Peki bidon falan da mı yok” dedim. Pompacı ters ters bakarak:

“Kardeşim git 2,5 litrelik bir kola al ister iç ister dök. Boşunu bana getir benzinini doldurayım” dedi. Yapacak bir şey yoktu mecburen kolayı aldım. İboya teklif ettim içmedi. Ben de paramız boşa gitmesin diye tamamını bir dikişte içip şişeyi pompacıya uzattım. Pompacı bu defa:

“İznin var mı?” dedi.

“Ne izni?” dedim. Şişeyle veya bidonla benzin almak için jandarmadan izin almak gerekiyormuş. Orman yangınlarından sonra jandarma benzin satışını izne bağlamış. Ne kadar dil döktüysem de adamı ikna edemedim. Kendi arabamın plakasını vereyim onun üstüne kes fişi derim, dinlemez. Yolda kaldık, derim dinlemez. Benzinlikten yakıt alan araçlardan birine rica edeyim onun üstüne

kes derim, dinlemez. Ben elimde boş kola şişesi yine geçtim yol kenarına. Bir kamyoncu daha çevirdim. Jandarma karakoluna vardım. Karakolda askerin biri önüme bir form uzattı. Araç sahibinin adı, soyadı, TC'si, telefonu, aracın plakası vesaire vesaire... Askere:

"Ben yolcuym, aracın sahibi arabanın başında kaldı. Bu bilgileri bilmiyorum." dedim. Asker:

"Ara da sor." dedi. Dedi ama İbo'nun telefonunu bilmiyorum. Kim bilir bu adamın telefonunu? Patron bilir. Onun da telefonu kapalı. Asker beni şöyle bir süzüp:

"N'oldu?" dedi. Ne diyeceğim kem küm... Asker beni yine bir süzdü. Sonra gidip karakol komutana haber verdi. Komutanın karşısına elimde kola şişesiyle çıktım. Yemin billah ettim, yolda kaldığımızı söyledim. Kesin emir varmış, evrak dolmadan izin belgesi vermiyorlar.

"İnanmazsanız gelin arabanın başına gidelim." dedim. O ara içeriye bir uzman çavuş geldi. Tam da bizim arabanın kaldığı istikamete gidiyorlar. Komutan:

"Bu arkadaşla gidin bakın, ona göre işlem yapalım." dedi. Jandarma arabasıyla çıktık yola. Bizim arabanın olduğu yere geldik. Tam araçtan indik ki İbo bizi fark etti. Fark etmesiyle birlikte başladı kaçmaya. Uzman çavuşun "Yakalayın!" diye bağırmasıyla askerler İbo'nun peşine düştü. İbo yolun karşısına atlarken az daha bir arabanın altında kalıyordu. Bariyerlerden zıplayıp gözden kayboldu. İki dakika geçti geçmedi. İbo'nun peşindeki askerlerden biri gelip yanımdaki uzmana selamı çaktı:

"Komutanım, şüpheli kafası üstü çalının içine girdi." Birlikte karşıya atladık. İbo gerçekten de çalının birinin içine tepesi üstü atlamış, ayakları havada, kafası çalının içinde. Uzmanın emriyle İbo'yu çalının içinden çıkardılar. Yüzü gözü çizik, dudakları patlamış. Askerler önce aracı kontrol ettiler. Sonra da bizi jandarma aracına bindirip karakola götürdüler. Ehliyet, ruhsat, kimlik kontrolü, GBT derken hiçbir eksiklik yok. İbo'ya soruyorlar:

"Neden kaçtın?"

"Siz üstüme gelince korktum kaçtım." diyor. İbo'yu epeyce sıkıştırdılar ama bir şey bulamadılar. Jandarma komutanı bana döndü:

"Sen anlat bakalım." Karakol komutanının öyle bir bakışı var ki taş, kaya, mermer... Bu arada içtiğim bir şişe kola da sıkıştırmaya başladı kapıp koy vermek üzereyim. İnsanın korkudan gayri ihtiyari bütün fail-i meçhul suçları "Tamam ben yaptım." deyip kabulleneceği geliyor. Yazarlar Birliği, İlesam, Sesam, Mesam tüm üyelik kartlarımı çıkarıp komutanın önüne koydum. Yazar/yönetmen oldu-

ğumu Açık-kara dizisi patronunun beni tatile gönderdiğini anlattım. O taş suratlı adam bana baktı baktı, bir anda başladı kahkaha atmaya.

"Ne dedin ne dedin? Bir daha anlat." dedi. Bir daha anlattım. "Bir daha anlat." dedi. Bir defa daha anlattım. Adamın gülmekten gözlerinden yaşlar geldi. Neredeyse oturduğu koltuktan düşecek.

"Demek değer kanallara sinek avlatan dizinin patronu seni tatile gönderiyor. Hem de makam arabası olarak Tofaş'ı tahsis ettiler. Demek şoförün de bu hal!" En son adam konuşamaz hâle geldi. Elinin tersiyle gidin işareti yaptı. Anladımki komutan Açık-karayı takip etiyormuş içinden kıs kıs gülüşünden bunu anladım.

"Götürün götürün şunları. Bir bidon da benzin verin ellerine. Götürün!" deyip bizi salıverdi.

Yakıt işini hallettikten sonra yeniden düştük yollara. Konya'ya varınca bizim İbo, etli etmek yemek istedi. İbo'nun karnını doyurduk, sigarasını aldık. Arabaya gaz doldurduk. Yine düştük yollara. Aksaray'da tava, Kayseri'de mantı, Sivas'ta köfte yedik. Yemek benden, yakıt benden, İbo'nun sigarası benden, arabanın tüpü benden tatil Açık-kara'dan... Vardır bir hikmeti diyerek hepsini sineye çektim. Git Allah git Allah, bir ara içim geçmiş uyumuşum. İbo, beni uyandırdı.

"Muro, işte geldik. Haydi in. Bir ay sonra ben seni buradan alırım." dedi. Ben uyku sersemi arabadan inip valizimi aldım. İbo da bastı gaza gitti. O gözden kaybolduktan sonra tek ışık kaynağı da sönmüş oldu. Ortalık zifiri karanlık. Ben herhalde İbo beni otelin önüne bıraktı diye düşünüyordum. Yanılmışım. Her yer kar. Zangır zangır titriyorum. Gidecek hiçbir yer yok. Soğuktan öleceğim. Telefona sarıldım. Çekmiyor. Bir ateş yakmayınca olmayacak. Sigara içmem ama çantamda çakmak var. Hemen oracığa çömelip çantamdaki kitapları çıkardım. Kitabın ısısından ne olacak? Hele o soğukta ormanı yaksan faydası yok. Benimkisi bir umut, acaba yoldan belden birisi geçer mi diye. Ama ne gelen var ne giden. Biraz hareket edip ısınayım diyorum. Ne mümkün? Başımın çaresine bakmaktan başka yol yok.

Telefonun ışığıyla etrafa bakınırken bir naylon parçası buldum. Az ötede bir ağaç gördüm. Kuru dallarından kırdım. Bir kayanın kuytusuna ateş yakıp üstüme naylonu çektim. Uyumamak için de yapmadığım kalmadı. Yine de sabaha karşı içim geçmiş. Yumuşak bir sesle uyandım:

"İhtiyar şu taraftan çekelim. Bu açı güzel."

Hemen kafamı çıkardım. Az ötede iki adam boyunlarında birer fotoğraf makinesi yürüyorlar. Karlara bata çıka koştum. Bu bizim afişçi Yasin

Mortaş'la patron Tayyib Atmaca'dan başkası değil.
 “Siz ne arıyorsunuz burada?” dedim. Yasin Mortaş:
 “Kartpostallık bir kış resmi çekelim dedik. Asıl senin ne işin var burada?” dedi. Patron gülererek:
 “Oo Mehmetçiğim nasıl geçiyor tatil?” dedi.
 “Dalga mı geçiyorsun ağabey? Hani beni Palandöken Kayak Merkezi'ne gönderecektin. Yolladığın zibidi tüm masrafını ödetti, beni de burada bırakıp gitti.”
 Tayyib Atmaca:
 “Aferin İbo'ya doğru yere bırakmış.” dedi.
 Ben daha fazla dayanamadım:
 “Ne doğru yeri burası dağın başı!” dedim. Patron:
 “Ben sana kayak merkezi demedim ki koyak merkezi dedim. İşte sana koyak merkezi. Gönölünce yap tatilini.” dedi. Dağların arasında uzanan vadiyi gösterdi.
 “Tatilden falan vazgeçtim. Beni otobüs geçen bir yol kenarına bırakın. Evime döneyim.” dedim. Patron:
 “Dur hele daha yeni geldin.” dedi. O sinirle sırtımı döndüm, yayan yapıldak gitmeye karar verdim. Karların içinde bata çıka giderken bir anda düştüm, yuvarlana yuvarlana tepeden aşağı indim. Gözümü açıp baktım, tepemde üç beş adam... Beni tutup kaldırdılar. Üstümü başımı çırpıldılar. İçlerinden bizim set amiri Halit Yıldırım'ı tanıdım.
 “Nörüyon hocam burda, hayırdır?” dedi.
 “Sorma başıma geleni. Sen niye geldin buraya?” dedim. Etrafındaki adamları gösterdi. Kimisinin elinde kamera kimisinin ışık var. Birisi de kucağında bir tora tutuyor. Bir de mini etekli, kısa kollu kadın var. Garibim zangır zangır titrer.
 “Patron bizi reklam filmi çekmeye gönderdi. Hazır sene sonu geldi, diziler de tatile girdi, gidin reklam çekimlerini halledin. Benden size kıyak, parası da sizin olsun.” dedi.
 “Ne reklamı çekeceksiniz?” dedim.
 “Deterjan reklamı.” dedi.
 “Ağabey kafayı mı yediniz bu karda kışta deterjan ne alaka?” dedim.
 “İyi ya işte, bu deterjan çamaşırı kar gibi beyazlatır, diyeceğiz.”
 “Sen de buradaysan yönetmen koltuğu gitti desene.”
 “Biz anahtarı Kunduracı Mithat abiye bıraktık geldik. Gelen giden olursa bakıverecek.”
 “Gözünüzü seveyim, beni bir ana yola çıkarın.” dedim.
 “Dur hele yav. Acelen ne?” dedi. Daha fazla dayanamadım, avazım çıktığı kadar bağırırmaya başladım:
 “İmdaat!” Bu sırada bir gümbürtü koptu:
 “Çığ düşüyor kaçın!” diye bağrışmalar duydum. Sonra da pat diye bir ses geldi. Gözümü bir açtım ki, yönetmen koltuğunda uyuya kalmışım...

❖ Metin Mert

Kara Tahta

Müşteri bekleyen esnafa bizi
 Döndürdün ya böyle münkir muhanet
 Kimsenin kalmadı yüz yüze yüzü
 Araya girince bu namussuz net

İsim var cisim yok her şey numara
 Bulanık suların görünmez dibi
 Ekranda fenerle talebe ara
 Sinoplu filozof Diyojen gibi

Koşullanmış refleks bilginin yolu
 Pavlov'un deneyi teneffüs ve zil
 Masaüstü görsel hocanın keli
 Ayaklara rütbe başlara tenzil

Rüyada görürsün çift dikişi sen
 Mevzuattan çıktı bu yanlış uyum
 Kabakçı İsyanı çıkarır seksen
 Doksanlar hatıra yüzler milenyum

Önce muallimdim sonra bezirgân
 Küçük esnaf gibi ben de eridim
 Elimde bavulum sırtımda yorgan
 Hayırlı pazarlar deyip yürüdüm

Saman Değil İri

Bizim toruna öğretmeni bir ödev vermiş. “Eskiden buğdayın tarımı nasıl yapılırdı?” Babanıza veya yaşıyorsa dedenize, ninenize sorarak deftere yazın demiş. Geldi başıma dikildi.

“Dede siz buğdayı eskiden nasıl ekerdiniz?”

Birden gözümün önünde köyümüzün mor dağları, o canım tarlalar, eski rençberlik işleri ve anam, babam, dedem, ebem gelip dikildi. Burnumun direği sızladı hani torun görmese ağlayacaktım. Neyse kendimi toparlayıp derin bir iç geçirdim. Başladım anlatmaya.

“Oğlum biz eskiden çok şeyi elimizle, bilek gücümüzle görürdük. Eski tabirle “omuz etiyle” yürürdü her iş. Tarlaları kara sabanla sürerdik. Bu iş için de öküz, at ve camız gibi hayvanları koşardık. Tarla sürüldükten sonra elimizle tohumu saçardık toprağa. Sonra da tekrar ikilerdik.”

Torun sordu:

“İkileme ne demek dede?”

“Yani ikinci kere sabanla sürerdik. Tabii sonra direktörler çıktı. İkili, üçlü pulluklarla sürdükten sonra mibzerle ekim yapılıp oldu. Bu daha kolaydı. Neyse biçim zamanı gelince de bu defa tırpanla, orakla sapları biçerdik. Sonra biçilen ekinler yığın vururduk. Yığın halindeki sapları kağnılarla, at arabalarıyla, hatta direktörün yaygınlaştığı ilk zamanlarda bile römork ile harman yerine taşırdık. Harman yerine getirilen saplar döşek şeklinde yere serilir ve dövenle sürülürdü. Sürekli alt üst edilerek iyice sürülen ve adına malama dediğimiz sap saman karışımı bir şey çıkardı. Onu da bir tepecik halinde harmanın ortasına yığardık. Daha sonra rüzgârın esmesini beklerdik. Uygun rüzgârla bu malamayı savurarak dane ile sapı birbirinden ayırırdık. Sonraları savrum makineleri icat oldu da rüzgârı beklemez olduk. Sonra da patoslar çıktı düvenler tarih oldu. En sonunda da biçerdöverler çıktı patoslar da tarih oldu. Savrum esnasında daneler en öne düşerken, adına iri denilen sapların boğum noktaları döven taşları ile tam olarak kesilemediği için danenin önüne düşer, saman haline gelmiş saplar da en arkaya düşerdi. İri ile saman ayrı ayrı taşınır ve muhafaza edilirdi. Saman daha çok sağmal ineklere, tosunlara verilirken iri denilen kısım ya at, eşek gibi hayvanlara verilir ya da tandırda yufka pişirmede yakacak olarak kullanılırdı. Buğdayı da değirmene götürür öğütüp un ederdik.”

Toruna iri ve saman meselesini anlatınca aklı-

ma bizim köyde yaşadığım bir hadise geldi. Ben de Pektaş Hoca'ya ne göndereceğim diye düşünür dururdum. Torun söylediklerimi yazdıktan sonra:

“Şimdi sıra benim ödevde.” dedim.

Torun ne demek istediğimi anlamıştı. Hemen telefonun ses kaydını açıp elime tutuşturdu.

“Dede sen şimdi telefona konuş. Bitince bana haber ver. Ben Mehmet Pektaş amcaya gönderirim.” dedi ve yanımdan kaçtı. Biz de başladık mecburen anlatmaya.

Yine ellili yıllardayız. Daha köyden şehre gitmemiştim. Sayılı ağaların kapısında çobanlık ederdim. Son çoban durduğum Veli Kâhya'nın kapısından yeni ayrılmıştım. Gözüm Fakıoğlu'nun çobanlığındaydı. Fakıoğlu'nun büyük gelini Hatice, kardeşimin kızıydı. Bu kapıda ekmek aş boldu. Fakıoğlu asabi, nahıs bir adamdı ama hak hukuk bilir, gözü bol bir adamdı. Biraz da tirendaz, even ve tertipli bir adamdı. Çok konuşandan, çok gülenden gıcık alırdı. Ama çobanına, kapısındaki azabına iyi bakardı.

Köyümüzde ileri gelen birkaç ağanın odası vardı. Burada akşamları toplanılır ve sohbet edilirdi. Ayrıca köye dışarıdan gelen yabancılar bu odalarda misafir edilirdi. Bu misafirler yerine göre bir devlet memuru, bir çerçici, çarıkçı, kalaycı, yolcu ve zaman zaman da dilenciler olabilirdi. Benim gözde ağam olan Fakıoğlu'nun odası da en fazla misafirin ağırlandığı bir odaydı. Misafirlere üç öğün yemek verilir, gece yatak serilir, hayvanları da ahırlara alınarak yemlenir ve sulanırdı. Ekmek bol, bakım iyi, yatak yorgan tertemizdi. Hele akşamları yapılan sohbetler baldan daha tatlıydı. Yazın odanın yanındaki büyük ambarın balkonunda da yatılabilirdi.

O akşam Fakıoğlu'nun odasına gitmiştim. İçeri girdiğimde Hasan Kâhya, Fakıoğlu Ali Ağa, Sarı Mehmet, Pat Ahmet, Kel Üsüğün Mikdat ve iki de misafir vardı. Gençler de hizmet için kapıya yakın yerde sıralanmış misafirlere çay veriyorlardı.

Ben içeri girince ayağa kalkıp yer gösterdiler. Hasan Kâhya'nın yanına oturdum. Sarı Mehmet yine elinde bir tabanca getirmiş Hasan Kâhya'ya gösteriyordu. Hasan Kâhya silah hastası bir adamdı. Silahтан çok iyi anlardı. Sarıların Mehmet de nerde lüzumsuz bir iş var onu icra etmekten zevk duyardı. O da silah hastasıydı. Sürekli tabanca alır satardı. Tabanca alır satardı derken silah tüccarı değildi. Gider bir toplu tabanca alır, onu beğenmez

gider şarjörlü bir şey alırdı. Bir bakarsın Baretta, bir bakarsın Fransız onlusu, bir bakarsın Karadağ, bir bakarsın Maçka yapısı bir yedili... İşin bilirkisi de Hasan Kâhya... Bu ikisinin bayağı bir macerası vardı ki onu bir dahası için saklayalım.

Bu silahı getiren de bu defa çerçilik eden Cümük isminde bir adamdı. Adamın gerçek adı Cuma'ydı ama biz ona Cümük derdik. Bu adamı hiç gözüm tutmazdı. Öte bete yanında böyle saklı gizli tabanca, mavzer, fişek, mermi de sattığı için çok kızardım ona. Nereli olduğu bile belli değildi. Cümük eline almış bir Fransız onlusu, anlatıyor da anlatıyor, tabancayı bozuyor, takıyor... Artık kabak tadı vermişti. Sanki tabanca değil mitralyözdü mübarek. Sarı Mehmet de bir gözü tabancada bir gözü Hasan Ağa'da ha bire "şöyle mi, böyle mi?" diye soru soruyor, o da yeminli, şartlı övüp duruyordu.

Mehmet, Hasan Ağa'ya dönüp:

"Ne dersin ağa, benim Karadağ'ı verip bunu alsam mı?" diye sordu.

Hasan Ağa pos bıyıklarını kıvratıp Cümük'ün elindeki tabancayı aldı. Doldur boşalt yaptı. Eliyle tarttı, dilini ısırarak nişan aldı, tetik düşürdü. Sonra da Cümük'e:

"De bakalım Cümük Efendi bunun oluru ne?" diye sordu.

Cümük "Vallaha Hasan Ağa" diye yeminle söze başlayınca deminden beri hiç konuşmayan Fakıoğlu:

"Allah belanı versin, tu sana alçak. Şeytan işine yeminle başlıyon. Allah'ın adını pis işlerinizde kullanmasanız olmaz mı? Evin beti bereketi kalmayacak sizin yüzünüzden. Tecir misin, eşkiya mısın belli değil. Bir daha benim odama silah, mermi ile gelersen tövbeler olsun seni odaya koymam." diye adamı epey bir payladı.

Aslında ben de muhabbet böyle tatsız bir mevzu da çırpınıp dururken dayanamamıştım ve tam da müsaade isteyecektim ki sağ olsun Fakıoğlu olaya el koymuştu. O sırada Fakıoğlu'nun ortanca oğlu Abidin odaya nefes nefese girdi.

"Baba inek doğuramıyor, buzağı ters gelmiş el-laam. Anam İrfani ağa bir baksın diyor." deyince ben rahatlamıştım.

Bana bir iş çıkmıştı. Fakıoğlu bana gözüyle "bir bak" dercesine işaret ettikten sonra teyzesinin oğlu olan Hasan Ağa'ya:

"Hasan teyzoğlu şimdi bir iş çıkaracaksın sen de. Şeytan doldurur derler, oynama şu tabancayla!" demişti ki tabanca patlamaz mı? Mermi kulağımın yanından vınılayıp arkamdaki direğe gömüldü.

Ne olduğunu anlamamıştım ki Fakıoğlu birden ayağa kalktı ve çerçinin yüzüne tükürdü.

"Lan Hasan çıkın odamdan al bu meymenetsizi git kendi evine. Pazarlık mı yapıyon, tabanca mı alıyon ne halt edersen et. Bir daha benim odamda silah meselesi konuşulmayacak. Hele hele bu herifi bir daha bu odada görmeyeceğim." diye bağırdı.

Ben o sırada can havliyle kendimi kapıya atmışım. Aklım başıma geldiğinde bir de baktım yanımda Fakıoğlu'nun oğlu Abidin gülüp duruyor. Sonra Hasan Ağa yanıma geldi.

"İrfani bir şeyin var mı? Kusura bakma bir kaza-dır oldu. Cümük tabancanın ağzına mermi vermiş meğerse." diye gönlümü aldı.

Peşinden sırtında heybesi ile Cümük ve Sarı Mehmet dışarı çıktı.

Fakıoğlu da ambarın direğine bağlı olan Cümük'ün eşeğini çözüp yuları Cümük'e verdi.

"Ulan bir daha bu kapıya gelersen seni şart olsun vururum. Defol pis mendebur!" diye bağırdı.

Cümük de daha:

"Mütasir olma Hacı Ağa, kaza oldu kaza." diye tekrarlayıp duruyordu.

Fakıoğlu:

"Lan defol git, şimdi elimden bir kaza çıkacak. Hasan al şunu götür!" diye bağırdı.

Baktım ortalık gergin ben hemen çocuklarla ahıra gittim. Kadınlar da ahırda uğraşıyordu. Beni görünce Satı Kadın:

"İrfani Ağa seni Allah gönderdi. Buzağı ters gelmiş, hayvan ölecek sanki." dedi.

Ben hemen ellerimi sıcak suyla yıkayıp doğuma müdahale ettim. Epeyce bir uğraştım. Sonunda buzağıyı çevirip hayvanın doğurmasını sağladım. Ama terin suyun içinde kalmıştım. Bu sırada vakit de bayağı geçmişti.

Dışarı çıktığımda müthiş bir yağmur yağmaya başladı. Bu havada eve dönmem imkânsızdı. Bu sırada Fakıoğlu da yanımıza gelmişti. Deminki öfkesine şimdi de bir telaşe eklenmişti. Öfke ve endişe dolu bir ses tonuyla:

"Ne yaptınız, inek kurtuldu mu?" diye sordu.

"Çok şükür ağa" dedim.

"Allah razı olsun, ağzı dili olmayan hayvan. O da can taşıyor. Sen de olmasan halimiz harap. O mikrobun yüzünde az kaldı sen de canından olacaktın."

"Aman Ağam o nasıl söz, elbette elimizden geleni yapacağız. Sayende birçok ev katık görüyor sofrasında. Hem o bir kazaydı, geldi geçti. Ben unuttum bile."

Fakıoğlu böyle övülmekten hoşlanmazdı.

"Allah bize veriyor, biz de olmayana veriyoruz. Bunda söylenecek bir şey yok. İnsanlık vazifemiz. Böyle şeyleri dile getirip de nefsimizi kabartmayın,

sevabı da bereketi de kaçar. Sonra olmadık yerde itin biri gelir başına bela olur.” diye huysuzlandı.

Ben de üstelemedim ve gitmek için müsaade istedim. Fakıoğlu aynı zamanda ters bir adamdı, birden celallendi.

“Bu yağmurda karşının çaydan sel gelmiştir. Sen bana sövdürecek misin? Bu yağmurda bir yere gidemezsin. Odada sana da yatak açsınlar.”

Mecburen o gece ben de odada yatacaktım ama iki misafir vardı. Bu adamlarla aynı odada yatmak istemezdim. Ambarın balkonunda yatmayı düşündüm.

“Ben o adamlarla aynı odada yatmam ağa. Ambarda yatayım.”

Fakıoğlu dik dik yüzüme bakıp:

“Yağmur yağınca hava serinledi ne de olsa. Orada üşürsün. Salona yatak sersinler. Sen evin adamısın. Hem o adamın birisini Sarı Mehmet götürdü. Öbür dilenci de karısıyla gelmiş. Onlar odada yatacak.”

Bu teklif çok samimiydi ama ben içerde de o kadar horantanın arasında yatamazdım.

“Yok ben üşümem, ambarda yatarım.” dedim ve ahırdan çıkıp ambara koştum.

Fakıoğlu’nun ortanca oğlu Abidin ile birlikte ambarın merdivenlerinden çıktık. Abidin yatağını serdi ve gitti. Ben de soyunup yattım. Hava serin olsa da altımızda kıl palazın üzerine serilmiş yün döşek, üstümüzde beş okkalık yün yorgan hemen uykuya dalmışım.

Gece yarısı ayakyoluna gitmek için uyandım. Bir de ne göreyim, yanımda bir yatak serilmiş, akşamki adam ve karısı yatıyor. O kadar sinirlenmişim ki şu adamın gırtlığına çökeyim dedim. Neyse la havle deyip yatağımı toplayıp odaya girdim ve yattım. Sabah ezanı ile tekrar uyandım ve ahıra bakmak için dışarı çıktım.

Ahırın önüne geldiğimde içeride bağrıışmalar duydum. Hayvanları yemlemek için ahıra giden Hatice’nin sesiydi bu ama bir erkek sesi ve yabancı bir kadın sesi daha geliyordu. Hemen içeri daldım, bir de ne göreyim; Hatice elinde bir idare lambasıyla olukların başında dikiliyor, akşamki dilenci ve karısı da olukların içine yatmışlar. Ben de iyice zıvanadan çıkmıştım.

“Ne yapıyorsunuz burada lan! Akşam odada, gece ambarda, sabah ahırdasınız. Misafir misiniz yoksa eşkiya mı?” diye bağırdım ve elime oradaki bir sırığı aldım. Adamı dövecektim.

Adam kekeleyerek:

“Ağam durum bildiğiniz gibi değil. Bizi odada yatırmadılar. O yüzden ambara çıktık, orda da yatırmadılar. Biz de kalkıp ahıra geldik.” dedi.

Ben bir şey anlamamıştım. Hatice ile göz göze geldik.

“Ne diyor bunlar?”

Bizim Hatice gelin:

“Bilmiyorum İrfani Emmi.” dedi.

Ben elimdeki değneği oluğa vurarak:

“Kim yatırmadı lan sizi?” diye tekrar bağırdım.

Adam korkudan iyice kekelemeye başladı.

“Ağam sizin odada yatır var ellam. Ak sakallı üç adam bizi odada duvardan duvara çarptı. Neye uğradığımızı şaşırdık. Odadan bu yüzden kaçtık.”

Hatice:

“Emmi, bu şerefsiz ve bu sürtük karısı yün yorganı, döşeği bulunca anadan üryan yatmışlar, keşke kafanızı gözünüzü kırsaymışlar.” dedi.

Bu defa kadın devreye girdi.

Vallaha bildiğiniz gibi değil. Bu kör olasıca Çercici Cümük’ten boğma rakı almış. Gece kalktı onu zıkkımlandı. Bana da zorla içirdi. Ağzım dilim kavruldu, öleceğim sandım. Sonra da köpek zerhoş olunca kalktı odanın ocaklığına işedi. Tam yanıma yatmıştı ki bir sarsıntıyla neye uğradığımızı şaşırdık. Üç tane aksakallı dede peyda oldu, bizi duvarlara çarptı. Dışarı zor attık kendimizi. Aklımıza gusül etmek geldi. Gidip köy çeşmesinin oluğunda abdestlendik. Yattık ama beş dakika geçmemişti ki yine geldiler ve bizi duvarlara çarptılar. Yatağı, yorganı aldık ambara çıktık, senin yanına sessizce yattık. Hemen uyumuşuz. Sonra bir uyandık yine o üç sakallı bize giriştiler. Ambarın döşeme tahtaları bile kendiliğinden kalkıp kalkıp kafamıza vuruyordu. Sanki deprem olmuş gibiydi. Bu defa ahıra kaçıp canımızı zor kurtardık. Olukları samanla doldurup yattık. Hemen uyumuşuz. Şimdi de siz geldiniz.”

Kadın lafını bitirmişti ki bizim Hatice, kadının yakasından tutup onu oluktan aşağı düşürdü.

“Şuna bak bir de olukları samanla doldurmuşlar. Oluklara bu kadar saman dökülür mü?” diye bağırdı.

Kadın, ineklerin arasından ayağa kalkıp:

“Kele bacım vallaha saman değil ırı, ırı! Saman beni kaşındırıyor, onun için ırı döktüm oluğa!” demez mi?

Onun “ırı” dediği bizim samanın irisi dediğimiz kısmı. Bir anda öfkemin yerini bir gülme aldı ki sormayın. Ben gülmeye başlayınca bizim Hatice daha da sinirlendi, elimdeki sırığı çekip aldı ve adamlarla kadına “alın size ırı” diyerek girişti. Adam ve kadın ahırdan bir çıktılar sormayın. Benim gülmekten ayakta durmaya halim kalmadığı için iri dolu oluğa kendimi bıraktım.

❖ Ramazan Demirtaş

Vergi Reformu- Ekonomiye Çözüm-1

Bozkırlarda yalın ayak tozunan
Beygirlerden nal vergisi alınsın.
Sokaklarda seyip seyip gezinen
Köpeklerden yal vergisi alınsın.

Cinayete kurban giden karıdan
Tarlalarda soluvermiş darıdan
Çiçeklere küsüp kaçan arıdan
Petek petek bal vergisi alınsın.

Gövel ördek susuz gölden içerken
Leylek turna ülkesine göçerken
Dağ başından sıra sıra geçerken
Keçilerden yol vergisi alınsın.

Zehirlenip ağzı dolu kusandan
Faranjitle seslerini kısıyandan
Haksızlığı gördüğünde susandan
Ahrazlardan dil vergisi alınsın.

Ormanlara ecel olan sıcaktan
Hiçbir işe yaramayan nacaktan
Duman tütmez olmuş eski ocaktan
Mangallardan kül vergisi alınsın.

Hasret çekmiş yara çıkmış döşlerden
Zaman geçmiş yarım kalmış işlerden
Ecel almış tüm boşanmış eşlerden
Yalnızlardan dul vergisi alınsın.

Garip garip ellerini bağlayan
Ayrılıktan yüreğini dağlayan
Sıkıntıdan dertlenerek ağlayan
Gözlerden de sel vergisi alınsın.

Bırak köşe dönsün faize veren
İncinmesin ipek halılar seren
Bir pınar başına kıl çadır kuran
Garibandan çul vergisi alınsın.

❖ Kenan Yavuzarslan

Gel de Samsun Isınsın

Zemheri ılık olur, bu soğuk sensizlikten
Ocağın başındayız gel de Samsun ısınsın
El âlem ahvalime ad koyar densizlikten
Hikâyeden olsa da gül de Samsun ısınsın

2 B ye çıkarıp ömrümün törpüsünü
Mahkemede kurtardım şairin tapusunu
Gecekondu misali kur gönül yapısını
Kalbimin kapısını çal da Samsun ısınsın

Bir nefesle devşirip iklimin ağusunu
Nar-ı beyzaya düşür şehrimin doğusunu
Çarşamba'yı geçince yan camın buğusunu
Serçe parmağın ile sil de Samsun ısınsın

Düşümde bir göz gördüm geldi bağrımı deldi
Uykularımı çaldı aklımı toptan çeldi
Doğalgaza kömüre zam üstüne zam geldi
Bir gece misafirim ol da Samsun ısınsın

❖ Muhammet Baran Aslan

Sol Anahtarı

Bazısı hep bağırır
Hem her şeye karışır.
Cebinde üç slogan
Kapı kapı dolaşır.

Safsataya inanır
Çamurlara bulanır
Kalplere taş çıkarır
Günü gelir yılanır.

Terazisi sallanır
Gölgeleri kamaşır
Devirip kapıları
Yalanla kucaklaşır.

Hakikate çağırırsan
Anında ahmaklaşır
Her gün nadanlar gibi
Şımarır, aptallaşır.

❖ Yasin Şen

Göstergebilim

Gösterge bilim
Gösterme gülüm
Görürsem eğer
Susar mı dilim

Bilim göremez
Burda yaramaz
Merhem süremez
Kanasa elim

Yaşayıp da gör
Göstergeyi dür
Bir bilene sor
Tamam mı gülüm

Dinle sözümü
Anla özümü
Duyup sazımı
Kopmadan telim

Vara yaramaz
Yoğa yaramaz
İşe varamaz
Göstergebilim

❖ **Salman Kapanoğlu****Suç Kimde?-Yüz Elli Kelime-Kime Bakarlar?****Suç Kimde?**

Yıl 1976... Kahramanmaraş'ta, belediye otobüsünün sadece bir tane olduğu yıllar. O zamanlar, dolmuş olmadığı için Maraş Lisesi'ne o kara kış günlerinde yağmur çamur demeden koşa yürüye giderdik. Yine böyle zorlu bir günün sabahında, ilk derse geç kalmıştım. Ben, mahcup bir şekilde kapıyı vurup "gir" sesinden sonra sınıfa girdiğimde öğretmen bana öyle bir bağırdı ki:

"İdarenin kesin emri var, öğrenci öğretmenden sonra sınıfa giremez!"

Öğretmen, korkmamı bekliyordu. Ben aksine gayet sakin bir şekilde:

"Öyleyse suç sizde hocam."

Hoca şaşırmış bir halde:

"Neden suç bende?"

Gayet sakin bir tavırla:

"Ben, sizden sonra girmedim ki siz benden önce girdiniz!" dedim.

Öğretmen daha da öfkeleni:

"Oldu beyefendi! Saatlerce kapıda sizin gelmenizi mi bekleyelim?"

"İdare böyle istemiş hocam, ben ne yapabilirim?"

Öğretmen kararlı bir şekilde:

"Bir lira ver bakalım!" dedi.

"Vereyim de ne parası bu?"

"Sen gelmeden önce sınıf öğretmeniniz olarak arkadaşlarınızla bir karar aldık, geç kalan öğrenciden bir lira alıp toplanan parayla sınıfa perde yap-tıracağız."

Hemen hocaya beş lira uzattım:

"Buyurun hocam."

Hoca şaşırdı:

"Burada beş lira var evladım, bu ne şimdi?"

Cevabı yapıştırdım:

"Beş gün geç kalacağım hocam, peşin ödüyorum!"

Yüz Elli Kelime

Türk Dil Kurumu başkanı, Necip Fazıl Kültür Merkezinde bir konferans veriyordu. Konu, Türkçemizin zengin ve estetik bir dil olduğu üzerineydi. İlim dili olduğundan, Türkçemizi yabancı kelimelerin istilasından korumamız gerektiğinden bahsetti. Milleti millet yapan en önemli unsurun, lisan

olduğundan bahsetti. Aksi takdirde, bazı milletlerin dillerini koruyamadıkları için şimdi bir kabile gibi yaşadıklarını ve dillerinin 150 kelimeye kadar düştüğünü anlatıyordu:

"Evet Beyler! Türk milleti de mi 150 kelimeye düşsün istiyorsunuz?" deyince yanımdakinin kulağına eğilerek:

"Fena da olmaz mı ne?" dedim.

"Nasıl?"

"Hanımla kavgaya edersek o, konuşur konuşur 145 kelimeye gelir, ben de, hanım 5 kelime daha say da bütün lügat tamamlanmış olsun, derim. Yoksa bu zengin Türkçeyle hanımları susturamayız." dedim.

Kime Bakarlar?

Eşimden Allah razı olsun. Her zaman beni ütü-lü kıyafetle gönderir okuluma. Öğretmenlik yıllarımda, pazartesi günleri sahneye çıkar gibi giyinirdim. Çarşamba günü pantolonumun ütüsü biraz bozulurdu.

Bir çarşamba günüydü:

"Hanım, pantolonumu ütüler misin?"

"Bugün de ütüsüz giy, ne var!"

Hayretle:

"Hanım sen böyle söylemezdin, ne oldu?"

Beni töhmet altında bırakmak için:

"Herhalde bir bulduğun var." dedi.

"Yaaa! Onun için mi ütölemiyorsun?"

"Evet..."

"Ütüsüz giyersem, bana daha çok bakarlar."

"Nedenmiş?"

"Bu adamın hanımı ölmese ütüsüz giymezdi! Ütüsüz giydiğine göre, hanımı ölmüştür, derler. Hanımı ölen erkeğe de daha çok bakarlar."

Hanım, hemen ütünün fişini taktı:

"Canım, şakadan da anlamıyorsun." dedi.

❖ Mehmet Aluç

Çapraz Kurun Çapraz Bağları

Dolar Euronun Paritelerinin Karşılıksız Uyumsuzluğuyla Grafiklerin Seyir Halinde Seyredilememesi.

“Arkadaşlar grafiklere odaklanalım. İnişten çok yükselişin yan trendinin tiridine bandın mı ekmeği? Ekmek küçülüyor, fiyatı artış bandında seyrederken, seyredilen bu grafiğin seyrine dalarak yükseliş bandındaki bandın yapışmayan cinsten olduğunu fark edelim.”

“Sayın Hüsametdin Bey, hep yükselişi baz alarak grafikleri hazırlamışsınız. Bunun düşüş pozisyonundaki düşme ivmelerini ana karakteriyle düşme anındaki ağırları, diz bacak kanamalarını eklemiştir ki!”

“Sayın Gülten Hanımefendi dolar ve euronun yükseliş bandındaki yükselişinin bize verdiği zararın açıklamasını resmederek nasıl göstereceğim ki? Bunu uçan kuşlarla resmederek çizip anlatamam ki, sizin dediğiniz gibi düşmelerde de onları ekleyeyim.”

“Tamam, Hüsametdin Bey, ben düşme anındaki hızlı düşüşün etkisini şey etmek için şey etmişim.”

“Tamam, işte burada da hızlı yükselişin şeyini şöyle şey edemedim.”

“Şimdi seyir anındaki kırmızı çizginin yani dik kat diyen bu rengin dikkatine kendimizi odaklayarak bu yükselişin tehlikesine odaklanarak açık pozisyonundaki açığın elamanların eksikliğinden değil çokluğundan olsa gerek ki, cari açık her zaman açık vererek Bang of England’ın düşme eğiliminde olanları kucaklayarak, yüksek katlara çıkarmasında etkisinin kebek etkisi olmadığı bariz bir şekilde görülüyor.”

“Şey çapraz kurun çapraz bağlarını az gevşetmenin bu yükselişi düşüşe çevirmede etki edeceğini savunuyorum.”

“Haklı olabilirsiniz Şükrü Bey, direnç seviyesini görerek devletimiz direncini test ettikten sonra az gevşemeyle bu aşılacak gibi görülüyor.”

“Göstergeler bazında bu yüksek yükselişle göstergelerin çalışmaması nasıl oluyor acaba?”

“Güzel bir soru Kemal Bey. Göstergeler tavan taban bazında legal illegal tespitlerin Fed’in kaldırma aletlerinin arkadan kalkmasıyla kısa pozisyonda zevk alamamasının sonucunda göstergeler çalışmayabiliyor bu olağan olmasa da bizler için, onların pozisyon kapatma diye bir anlayışları olmadığından, bu anlayışın göstergeleri çalışmıyor sebep bundan dolayıdır ki kalkıyor arkada bir yerleri.”

“Peki, kaldırma aletleri indirgemek için indirme pozisyonunda dolar ve euronun düşmesine sebebiyet verecek açık pozisyonlar yok mudur acaba?”

“Olmaz olur mu Kerim Beyefendi? Tezgâh altı değil de tezgâh üstü baskın çıkan uzun pozisyonların uzun sürerek göstergelerin tavan yapmasına sebebiyet vermesini kısa pozisyonlarla yer değiştirerek bu göstergeleri orta vadede tutmak elbette mümkündür. Sabit olmayan açık pozisyonların bu dalgalı hareketinin aşırı sallantı ile pozisyonun ortasına doğru hedefi tutturamayan rejimin sahiplerinin ortaya karışık bir pozisyonda olmalarının nedeni ile bu ani yükselmeler meydana gelmektedir. Açık pozisyonların kapalı yatak odası seviyede kişiye özel manasında algılanılmamasının neticesinde orta yerde sergilenmesinin sonucunda, ani yükselmeler meydana geliyor. Baz etkisinin kazın kaçma etkisiyle bir arada ölçümlemesinin ölçümlemelerin karışmasıyla yüksek eforun yükseliş bandına etki ettiği de ayrı bir gerçek.”

“Acaba çıktı açığı çıktığında açığı kapatmak için bir şeyler yapılamaz mı acaba? Seyir bandının üzerinde seyahat edenlerin memnuniyeti, bu bandın arasında kalarak sıkışanların memnuniyetsizliğine yol açmıyor mu?”

“Lütfü Bey açıkla meydana çıkanın açığını kapatmak için onca çekiştirme ve bir yerlerini kapatma çabası her zaman beyhude bir çaba olmuştur. Dolarizasyon ve eurosyon dezenformasyonunun da zımpara ile zımparalayıp düzeltilmesi mümkün değildir. Egzotik olarak değil de erotik olarak gezinmenin sonucunda açık kalan bir yerlerin pozisyonla açığa çıkması elbette ki kaçınılmaz olacaktır. Faktöring etkinin faktör bazında bireyseli temsil etmeyerek ülkeyi finansal bulaşıcılık yapanların temizlemesine izin verir ise bu temizleme kısa vadede onların kazançlarına kar katarken, içindeki bulaşıkçıların işinden etme durumu karşısında trend yükselecek ve finansal hesaplar dengesini bu ani yükselişle yükseltilerek çıkararak dengeleri bozacaktır. Bugünkü dersimize grafiklerdeki seyrin yükselmesi neticesinde dolar düşüşe geçtiğinde devam edeceğiz arkadaşlar. Diğer sorunuzda da size katılıyorum Lütfü Bey çok iyi yere parmak soktunuz.”

❖ Ali Kemal Yiğit

Eşe Sitem-Elkızı

Istırabım sancı, kaderim çile
Dolunca da gelsen olur el kıızı
Ümidim kalmadı saksımda güle
Solunca da gelsen olur elkızı

Bir baykuşa terk eyledim yapımı
Devir ettim serumumu, hapımı
Can alıcı melek gelip kapımı
Çalınca da gelsen olur elkızı

Cem ettirdim hesabımın varını
Yeni sayfa yazacaklar yarını
Zalim kanser akciğerin zararını
Delince de gelsen olur elkızı

Felek yar olurdu, olsa anadan
Gizli sırdır yaralarım kanadan
Ölüm haberimi hastahaneden
Alınca da gelsen olur elkızı

Der *Kemal*'im sesli yazdım duyulsun
Rivayet değil ki günah sayılsın
Anadan, babadan, kardaş değilsin
Ölünce de gelsen olur elkızı

❖ Fatih Kandemir

Cazgır

Cazgırın her hali cadalozluktur
Yanından geçme var çalıyı dolaş
Onu kâle almak pek ucuzluktur
Ne sözünü işit ne ona bulaş

Her şeyde çıkarır olay hadise
Tahammül kıl buna gel kolay ise
Dilinde saklıdır zehirden kâse
Yılan görse onu kalır ona şaş

Kişinin içiyle varsa sorunu
Çözemezsin onun senle zorunu
Böylesinde olur öküz burunu
Solur solur ordan döker kirli yaş

Kemahlı cahile etme itibar
Ârif ol kimseye verme bir zarar
Sözünü arıtıp de kibar kibar
Bulur söz yerini bil yavaş yavaş

❖ Zekeriya Çakabey

İkindiye Kadar Burada mısınız?

Son on gündür yaz mevsiminin kavurucu sıcakları göz açtırmıyordu. Erken saatlerde kasap, bakkal ve fırınlarda kuyruklar oluşuyordu. Geçmişten bugüne kadar, alışveriş kuyruğu Tekir’de pek alışık durum değildi. İşe gitmeyen, izinli olan, yakın şehir ve ilçelerin sıcaktan bunalan insanları soluğu burada alıyordu. Park yerine yavaşan trafik arabasından inen Komiser, önce lokantanın önündeki musluğu açarak güzelce yüzünü yıkadı, sonra da masalardan birine oturdu. Karşısına oturdum. Havadan sudan konuştuktan sonra:

“İyi güzel de ehliyetin niye yok?” dedi. Gülümseyerek dedim ki:

“Sizin yüzünüzden Komiser’im.”

Göz kapaklarını hafifçe kısarak, anlamlı bakışlarına devamla:

“Neden bizim yüzümüzden?”

“Bak Komiser’im, ben anlatacağım ama örnekler epey var, zamanınızı alır. Vaktiniz var mı?”

“Ben halimden memnunum.” dedi.

“Bir gün şehre gidiyorum. On beş kilometre sonra Suçatı köyünün çıkışında büyük ve görkemli bir çam var. Trafikler hep orada durur. Orada yoksa şehir merkezine kadar rahat gidersin. Bu havzanın polisleri beni pek korkutmaz. Ben şehir merkezindeki polislerden çekinirim.

Virajı tam döndük ki ekip orda. Yapılacak bir şey yok. Yapmak istesen de yapamazsın zaten. Affedersiniz ama koyunun bağıra bağıra kurdun üstüne vardığı gibi üstlerine düştük. “Dur dur dur!” Mecbur duracağız zaten. Erkeksen durma. Sağa çektik. “İyi günler” dedi. Bizde “İyi günler” dedik. Yanımda bir yoldaşım daha var. Buraya kadar iyi, her şey kibarlık ölçüleri içerisinde yani nizami bir şekilde gidiyor. Arabanın sağına soluna baktı, “Kaç model?” diye sordu. Söyledim ama soruya bir anlam veremedim. Gardaşım sen trafik misin, galerici mi? Satın alacaksın o başka. Fakat biz de işin bu tarafını seviyoruz. Resmiyetten ne kadar uzaklaşırsa o kadar iyi. Memurla aranda ne kadar böyle ilgisiz konularda sohbet başlarsa, ceza oranı o kadar düşer.

“Hayırdır memur bey araba alma niyetiniz mi var?”

“Belki” diyerek konuşmasına devam etti “Arabanız da temizmiş.”

“Temizdir.” dedim. “İhtiyacın varsa verelim.”

“Teşekkür ederim. Daha durum müsait değil.” dedi.

“Neyse konuyu dağıttık. Ehliyet, ruhsat lütfen.”

Mecbur kaçamak yol bulacağız. Biraz da samimi halalara girdik ya! Gerçi biz biraz da toplum olarak mı böyleyiz ne? Ne zaman yetkili birisi bizimle samimi olsa hemen suiistimal hazır. Ben hiç bozuntuya vermedim:

“Gel memur bey size ehliyet ve ruhsatı vermeden önce İncili Çavuş’un bir hikâyesini anlatayım, sonra da evraklara bakalım.” dedim. Önce anlamadı, sonra:

“Yani?” dedi.

“Yanisi şu ki, ben önce bir hikâye anlatayım, sonra da işlemlere bakalım. Olur mu?”

“Olur tabii.” dedi.

“Bir İncili Çavuş varmış... Padişah günlerden bir gün çağırmış adamlarından birini, ‘Bana İncili Çavuş’u acele bulun, getirin.’ demiş. Adamlar bir telaş içinde başlamışlar İncili Çavuş’u aramaya. Epey aradıktan sonra bulup, padişahın huzuruna çıkarmışlar. Tabii İncili Çavuş bu apar topar getirilmeden dolayı bayağı korkmuş. ‘Allah Allah demiş kendi kendine. Biz ne halt ettik kine Padişah bizi apar topar getirtti.’ Beyni böyle bir malihulya çıkmazına girip ve bacakları korkudan titremekteyken, padişahın gür ve kalın sesi İncili Çavuş’un kendine gelmesini sağlamış. Padişah:

“İncili Çavuş, seni bir sınava tabi tutacağım. Eğer bilersen dile benden ne dilerersen.” İncili Çavuş:

“Emir sizindir Padişah’ım.” demiş.

“İncili Çavuş sen şimdi bana öyle bir hareket yapacaksın ki özrün kabahatinden büyük olacak. Anladın mı?” diye sormuş.

“Anladım Padişah’ım.”

“Peki, sana üç gün müsaade. Üç gün sonra yapamazsan vay haline! Ama bir de yaparsan, dile benden ne dilerersen.” demiş.

İncili Çavuş düşmüş yollara, yüreğindeki sıkıntıdan ne yattığını biliyor ne kaktığını... Bir şeyler yese de nereye gittiğini bilmiyor. Ona soruyor, buna soruyor, akıl danışıyor bazılarına. Bir türlü çıkış yolu bulamıyor. Gün gelip çatıyor, ayakları geri geri gitse de mecbur ferman padişahın.

İçeri giriyor. Bakıyor ki padişah uzun etekli kaftanını giymiş sarayın merdivenlerinden yukarı çıkmakta. Hemen arkasından koşuyor ve padişaha bir parmak atıyor. Bu terbiyesizliği kim yapabilir diye geri dönen Padişah, karşısında İncili Çavuş’u görüyor. Hiddetle, bu ne terbiyesizlik deyince, İncili Çavuş:

“Kusura kalmayın Padişah’ım, ben hatununuz sanmıştım.” diyor. İncili Çavuş’un bu sözü üzerine, Padişah’ın aklına sorduğu soru geliyor ve başlıyor gülmeye. Emir veriyor vezirlerine isteği neyse yerine getiriliyor.

Hemen torpidoya uzandım, ruhsatı alarak:

“Buyurun Memur Bey.” Memur Bey evrakı inceledi. Sayfalarını karıştırdı:

“Ehliyet!” dedi.

“İncili Çavuş’un özrü kabahatinden büyük olmuş ya!” dedim ve hemen kağıtlara sardıracağım kebab dü-

rümlelerini uzattım. Beni tanımadığından yeni olduğu belliydi. Ben de belimi sağlam yere dayadığımdan hafiften damarına basıyordum.

“Memura rüşvet mi?”

“Memur bu kadar ucuz mu, bir dürümden rüşvet olur mu?”

Başını bir öte bir beri çevirdi, hemen arkadaki amirinin yanına gitti. Amir:

“Dürümleri al da gel.” dedi.

“Ama Amir'im...” diyerek bu beklemediği emir karşısında şaşırdı. Amir sözüne devamla:

“Karda, kışta, telefonla bize ulaşan birisi. Sen burada daha kış geçirmedin. Zincir tak, zincir çöz görmedin. Gecede gündüzde kazalar için zorlanmadın. O yüzden bizleri kimlerin sahiplendiğini bilemezsin. Dürümleri al da gel. Rüşvet sayıyorsan parasını öde de gel.” dedi. Memur Bey çaresiz, dürümleri ve ayanları aldı, parasını ödeyerek yüzümüze bakmadan ruhsatı uzattı:

“Bu işler her zaman böyle gitmez. Git Allah'ını seversen, git!” dedi.

Masadaki Komiser gülmekten kırılıyordu. Gülmesi geçince:

“O dürümleri ne için yaptırmıştın?” dedi.

“Amir Bey, bazen nerde olacağını söyler, durum ister. Bazen de buraya gelir. Ay başında da paralarını toptan öder.” dedim. Masadaki Komiser:

“Senin bir de traktör hikâyen varmış” diye sordu

“Benim bir traktörüm var, eski. Durup dururken arıza yaptı. Arızası gitmesine engel değil. İlçe de zaten otuz kilometre. Ne yapalım, en iyisi bunu ilçeye götürelim. Ertesi gün erkenden ben taksiyle önde, birader traktörle arkada kaplumbağa misali yavaş yavaş gidiyoruz. Şura senin bura benim derken ilçenin olduğu düzlüğe indim. Oradan ilçe üç kilometre... Tam iniş yerinde genellikle trafikler olur. İndiğim yerden baktım ortalık temiz. Ama ben hızımı traktöre göre ayarlıyorum. Arabayı sağa çektim, aşağıya indim ki traktör biraz yaklaşsın diye. On, on beş dakika geçmedi traktör virajda göründü. Seviniyorum tabii, iyi diyorum, yol temiz. Kazasız belasız geldik sayılır. Sevne sevne arabaya bindim, marşa bastım, teyp tamam. Haydahh! Atalar boşa dememişler ‘Yılanın sevmediği ot deliğinin ağzında biter.’ diye. Lan nerden çıktı bunlar, demin ne güzel görebiliyordum günebakan çiçeklerini, ortamın yemyeşil havasını teneffüs edebiliyordum. Şimdi bembeyaz araba... Üstümüzden zaten bembeyaz bir mevsim geçti. Tahammülümüz kalmadı beyazlara. Bir iki oflayıp pufilasam da çaresi yok. Onlar da beni ayan beyan görüyorlar zaten.

Serde de delikanlılık var ya! Dedim neye mal olursa olsun pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın! Ya Allah ya bismillah!

Elini kaldırıp işaret verdi. Emniyet kemeri bağlı, orda sorun yok. Kenara durdum. Camı açtım.

“İyi günler beyefendi” dedi. Ben de tabii hiç mangelde kül bırakmıyorum. Dört yanı mamur şoför gibi, gayet kibar ve nazıkçe:

“İyi günler Memur Bey” dedim.

“Ehliyet, ruhsat.” Hemen ruhsatı verdim. O ruhsatı karıştırırken ben çok seri bir beyin jimnastiği yaptım.

“Ehliyet” dedi.

“Yok.” dedim.

“Bizimle dalga geçme.” dedi.

“Doğru söylüyorum.” dedim.

“Neden?” dedi.

“İşim çok yoğun, fırsat bulup uğraşamıyorum.” dedim.

Dedim, dedilerle epey zaman geçti. Derken traktörün rampanın altına doğru sallandığını gördüm. Tamam, on beş dakikada gelirdi ancak. Daha zaman vardı. Polis memuru ruhsatı bana uzatırken:

“Yahu ehliyet senin için çocuk oyuncağı, gel bize müracaat et. Boyuna bakıp verelim.” dedi.

“Boyumda bir sorun yok.” dedim. Tam konuya girecektim ki gülme krizine tutuldum. Bir türlü de anlam veremedim. Konuyla hiçbir bağlantısı yok! Gülecek yanıma ya da gözümüzün iliştiği yerde bizi güldürecek bağlantı da yok!

Sadece bizim birader, sallana sallana geliyor. Görende zanneder ki Ulusoy'un İstanbul Otobüsünü ağzına kadar doldurmuş da kasım kasım kasılıyor. ‘Dam başında saksağan’

Polis bana yaklaştı: “Niye gülüyorsunuz?” dedi.

“Önemli değil.” dedim.

“Önemli de olsa önemsiz de olsa bunun bir açıklaması olmalı. Ben şahsıma hakaret addedeceğim.” dedi. Baktım polis memuru bozuluyor:

“Affedersiniz Memur Bey, sizin gibi güzel bir insana karşı böyle bir basitliğe düşmek acizliktir.” dedim. Yüz hatları toparlandı:

“Şu arkadan gelen traktörü görüyor musun?”

“Görüyorum” dedi.

“O traktör de benim.” dedim.

“Anladık, ne var bunda?” diye sordu.

“Şoförün ehliyeti, traktörün ruhsatı yok!” dedim.

Başını bir beri, bir öte salladı. Yerinde değirmen tekeri gibi bir döndü ve yüzüme bakmadan haydin diye işaret etti. Tam yürümüşüm ki hemen frene bastım:

“İkindiye kadar burada mısınız?” dedim. Bu defa gülme krizine polis memuru tutulmuştu. Biz ilçe merkezine doğru yol alırken aynadan gördüğüm kadarıyla hâlâ gülüyordu.

Hikâye burada bitmişti. Anlatıcı gülmez derler ama hem ben hem polis memuru gülüyordu. Ne zaman yolum o rampanın dibine düşse polis memuru hep kahkaha atıyor sanırım.

AHLAKA MUGAYYİR BAZI EL HAREKETLERİNE DAİR TAKRİR

Meclis-i Mebusan Riyasetine

Son zamanlarda gerek hatiplerin gerekse hazırunun ahlaka mugayyir ittihaz olunan bazı elfaz ve ef'ali müşahade olunduğundan işbu takriri arz etmek lüzumu hâsıl olmuştur.

1- Kürsüde bulunan hatibin sair parmakları yumuluyken sadece sağ el orta parmağını kaldırmak suretiyle hazıruna teşhir etmesi hâlinde, fâilin bir celseye iştirakten mennedilmesine,

Mezkur fiilin orta parmağı ağza sokup yanağı içten çekerek hem ses çıkarıp hem ıslatmak suretiyle yapılması hâlinde, cezanın bir misli arttırılmasına,

Mezkur fiilin hakaretimiz bir lafızla birlikte yapması halinde cezanın bir misli arttırılmasına,

Mezkur fiilin sol elle yapılması hâlinde hareketin siyasi mânâ ihtiva ettiği mülâhazasıyla ve dahi sol elin taharet maksadıyla kullanılması hasebiyle takdir olunacak cezasının iki misli arttırılmasına,

2- Hatibin sol elinin parmaklarını ortasında bir miktar boşluk bırakmak suretiyle yumması, sağ eli ile de sol elinin üzerine vurması neticesince zuhur eden yaprak patlatma fiilini icra etmesi hâlinde bir hafta meclisten tard edilmesine,

Mezkur fiilin herhangi bir siyasi fırka kast edilerek icra edilmesi halinde cezanın bir misli arttırılmasına,

3- Sağ elin parmaklarını yumruk yaptıktan naşı aynı elin baş parmağını işaret ve orta parmağın arasına sokmak suretiyle, kamyoncu ve faytoncu zümresi arasında tekere taş sıkışma mânâsını mündemiç fiilin icrası hâlinde, failin bir ay meclisten tard edilmesine,

Mezkur hareketin sağ el bileğinin iç kısmının yalanarak sol avuç içinden geçirilmek suretiyle ses çıkarmak kastıyla yapılması hâlinde cezanın bir misli arttırılmasına,

4- Sağ el kürsü hizasında kaldırılarak peş peşe yumruk yapıp bırakılması hâlinde, failin şifahi ikazına, fiilin sol el ile yapılması hâlinde siyasi ef'alden sayılmasına ve tahriren ikazına,

Mezkur fiilin “mâbâdın yiyorsa” lafızıyla veya buna müşabih bir lafızla icrası halinde cezanın bir misli arttırılmasına,

5- Muhatabın bel hizasının altına doğru aniden el uzatıp aynı esnada dudaklarla buse fiili icra olunması hâlinde kınama cezası verilmesine,

6- Ellerini yumruk yapıp bel hizasından yukarı kaldırarak ata biner gibi kolları oynatıp vücudu ileri geri hareket ettirmek suretiyle avam arasında kerkinme tesmiye olunan fiili icra edenlerin yüzlerine tükürülerek cezalandırılmasına hükmolunması,

Meclis İdare Nizamnamesi'nin meseleye taalluk eden maddelerinin yukarıdaki maddelerle inkılâbı hususunda gereğini arz ederiz.

İstanbul Mebusu

Ali Saip Efendi

Elaziz Mebusu

İhsan Efendi

Konya Mebusu

Faik Şükrü Efendi